

nägi, et weike loit juba wäljas oli. Walgus kas watab julgust, kuidas igaüks enesest teab. Uida mees ei olnud koido walget pilul filmal äratunud, kui tema julgust oma pea kõrgemale tõstis ja ümber hakkas vaatama. Kas sa imet nääd? — Niikaugele kui film ulatas ei olnud siin muud elawat hinge, kui tema kolm seltsimeest. Isand oli täkuga jeltsis kui maa põhja waonud, et mehest ega hobust mitte riismeid järel ei olnud jäänud. Püsti kargades hüüdis aidamees: „Tõusele ülesse! K — on meistri kõige täkuga wiinud!“ Kolm pead tõusid ühekorraga murult, tõrusid filmi ja waatasid imes tades üks teise peale, kui tahaksid küsida: mis se lugu tähändab?“

Paar filmapilko iljemine olid mehed neljakeste jakul ja tormasid sedamaid rahahango peole, imeliko lugu vaatama. Uus rõem ja lootus tuli neil südamesse, kui rahakasti terwelt õõsel kaewatud haugus leidsiwad. Mis ka õnnetumal kombel meistri isandale wõis juhtund olewad: warandus jäi õmmetegi neile päranduseks. Mehed hakkasid ühel nõuul rahakasti wälja kangutama, ja kui se asi neil wõimalik ei olnud, raud kangidega kasti kaant lõhkuma. Lüki ära pärast jõudsid nemad ühe kaene laua raudwitsa alt wälja kangutada.

Uga kes jõnaks nende chmatust ja wihatustka ülestunnistada, kui nemad rahakasti waadates, muud filma ei saanud, kui hulga wähamaid ja suuremaid wanakiwist, misga kasti põhjast sõrwani täidetud oli.

Kui ehk esimesel filmapilgul nõrk lootus neid petis, et kurtiwaim meistrid wies raha kiwideks wõis moonidanud olla, siiski märkasid nemad iljemine selgeste, kui hobuse kobja jäljed neil nähtawale tõusid, et kelm raha ja hobusega oma teed läinud, ja nende auustliko kerget meelt oli petnud. Kõige wihasem näitas Hans, ehk temal küll midagi waranduse kobja ei olnud, sest kobja Willem oli tema osa wäljamaaksnud. — Hans ütles: „Mina ei taha enne püüda ega puhata, kunni kelmi kinni saan, ehk peaksin ma maa ilma otsani teda tagasihotama. Wõllaroog peab oma teenitust nuhtlust leidma ja kaarnabele söõdikse saama. Miks tema auusaid mechi tuli tüsšama.“

Kubjas lubas Hansule oma neore sõrwi ruuna anda, mis üks wäle hobune oli ja misga Hans kiiremolt warga jälgi wõis taga ajada. „Wana Willem räägib igaühetele tõt,“ ütles kubjas, „olgo safs ehk talupoeg, Willem neid ei karda, tema kufur on rassem, kuda wana kadunt herra ütles. Selle pärast kui meie wara ja hobuse warga kätte saate, luban teile tütre, wõike kumma tahate.“

Hans tõtas weel seljamal hommikul teele. Wõlter ja aidamees läksid kohto herra juure warga lugu ülesandma, aga et nemad tõt ei usaldanud ülestunnistada, sellepärast ei lausunud nad raha hango leidmisest sõna, waid ütlesid, et üks hulguš kogemata neile tulnud, raha, muud wara ja hobuse warastanud, selle peale oma teed läinud.